

NOVICE

Glasilo Socialistične
zveze delovnega ljud-
stva občin
Kočevje in Ribnica

Izdaja CZP »Kočevski tisk« Kočevje.
Urejuje uredniški odbor. Odgovorni
urednik France Grivec. Uredništvo in
uprava: Kočevje, Ljubljanska 14/a. Te-
lefon uprave in uredništva 389. Letna
naročnina 800 din, polletna 400 din in
jo je treba plačati vnaprej. Za ino-
zemstvo 2000 din oziroma 3 ameriške
dolarje. Tekoči račun 600-27-1-866 pri
NB družnica Kočevje

Leto VIII. - št. 43

KOČEVJE, 18. oktobra 1963

Cena 20 din

Praznovanje mladih

Pretekli petek je bila v Kočevski Reki proslava 20-letnice prvega kongresa Zveze slovenske mladine. Udeležili so se je preživelci udeleženci I. kongresa ZSM, ki je bil prav tako v Kočevski Reki od 10. do 12. oktobra 1943, predsednik CK Zveze mladine Jugoslavije Tomislav Badovinac, predsednik CK Zveze mladine Slovenije Tone Florjančič, prva predsednica CK Zveze slovenske mladine Vilma Pirkovič-Bebler in več predstavnikov republiških, okrajnih in občinskih političnih organizacij.

Prvi del proslave je bil pred solo, v kateri je pred dvajsetimi

Reke. Domači pionirji so položili pod spominsko ploščo na šoli, ki

govori o prvem kongresu ZMS v enec mladine Slovenije, druga delegacija pa je odnesla venec organizacij Kočevske Reke pred spomenik padlih borcev. Z zborovanja so mladinci poslali tudi pozdravno brzojavko sekretarju CK ZKS Mihi Marinku.

Drugi del proslave je bila slavnostna akademija. Na njej je mla-
(Konec na 2. strani)

Industrija in letni plan

Nekaj podatkov o izpolnjevanju letnega plana industrijskih podjetij po oceni za september oziroma do septembra.

Vrednost proizvodnje industrijskih podjetij je v prvih devetih mesecih letos za 37,8 odstotka večja kot v istem obdobju lani, oziroma je dosegla 78,4 odstotka letnega plana. Največji vzpon vrednosti proizvodnje v primerjavi z lani je dosegel Kočevski tisk in sicer za 45,7 odstotka (ki pa je hkrati tudi najmanj dosegel letni plan - le 66,4 odstotka - vzrok: občutno manj zaposlenega strokovnega kadra, kot so predvidevali). Letnemu planu proizvodnje so se najbolj približali: Rudnik 92,7 odstotka, INKOP 88,1 odstotka, Tekstilana 85,8 odstotka, ITAS 79,2 odstotka in Elektro 75 odstotka. ITAS 79,2 odstotka in Elektro 75 odstotkov.

Fakturirano realizacijo so dosegli v primerjavi z letnim planom najugodnejše: Rudnik 90 odstotka, INKOP 83 odstotka, Elektro 75 odstotka itd, industrija skupaj pa je dosegla v prvih devetih mesecih leta 73,2 odstotka predvidene letne fakturirane realizacije.

Izvoz industrijskih podjetij v prvih devetih mesecih leta je dosegel le 49,6 odstotkov letnega plana. Največje odstopanje od plana izvoza je zabeležilo podjetje ITAS, ki je doseglo le blizu 2 odstotka letnega izvoznega plana. Skupno pa so naša podjetja (vključno kmetijstvo in prevoz) dosegla v prvih devetih mesecih 57,3 odstotka letnega plana. Planu izvoza za letos so se najbolj približali Avto 76,6 odstotka, INLES 67,2 odstotka in KGP 63,6 odstotka.

Zaposlenih so imela skupno industrijska podjetja v septembru toliko, kolikor predvideva letni plan. Po posameznih podjetjih pa so v glavnem le manjša odstopanja, se pravi, da so imela ponekod nekaj več, drugod pa nekaj manj zaposlenih, kot predvideva letni plan.

Predsednik društva slovenskih zgodovinarjev dr. F. Zwitter odvarja 12. zborovanje slov. zgodovinarjev 14. okt. v Kočevju

Predsednik okrajnega komiteja ZSM Franc Sladič govori na proslavi 20-letnice I. kongresa ZSM v Kočevski Reki

Zborovanje zgodovinarjev

V ponedeljek, 14. oktobra, so se v Kočevju spet zbrali številni gostje iz vse Slovenije. Tokrat zgodovinarji, ki so imeli v našem mestu, v zgodovinskem Seškovem domu, svoje 12. zborovanje. Slovenski zgodovinarji se zberejo vsaki dve, tri leta v drugem kraju in se izčrpno pogovore o svojih problemih.

Za letošnje, 12. zborovanje, lahko trdimo, da je potekalo v posebno svečanem vzdušju, saj so hoteli slovenski zgodovinarji s tem počastiti 20-letnico Kočevskega zbora.

Zborovanje je pričel predsednik slovenskega zgodovinskega društva prof. dr. Franc Zwitter, ki je posebno toplo pozdravil tudi številne goste iz drugih republik. Zbrane zgodovinarje je nato pozdravil v imenu gostiteljev, občine Kočevje, predsednik obč. odbora SZDL Janez Merhar, ki je med drugim tudi dejal: »Ni slučaj, da ste izbrali za kraj letošnje njegaj zborovanja prav Kočevje
(Konec na 2. strani)

Sindikalno delo

V teh dneh potekajo po delovnih organizacijah sestanki kolektivov, na katerih razpravljajo proizvajalci o izpolnjevanju letnih planov, skrajšanem delovniku, kadrih, samoupravljanju, delitvi dohodka, statutih in drugem. Konec meseca bo predvidoma konferenca občinskega sindikalnega sveta, na kateri pa bo tekla razprava predvidoma predvsem o proizvodnji, kadrih, samoupravljanju, notranji delitvi dohodka in statutih delovnih organizacij.

Zborovanje zgodovinarjev

(Nadaljevanje s 1. strani)
in zgodovinski Seškov dom, ker je prav te dni minilo dvajset let, odkar so se prav tu, pod istim Cankarjevim geslom »Narod si bo pisal sodbo sam«, zbrali odposlanci slovenskega naroda ter se izrekli za odločno borbo proti sovražniku in za novo, demokratično ureditev v okviru vseh jugoslovanskih narodov. Kočevje je te dni praznovalo in z njim je praznovala vsa Slovenija... Po-

obdobju od Zbora odposlancev slovenskega naroda v Kočevju do I. zasedanja SNOO (SNOS) v Črnomlju. V prvem delu svojega referata je tov. Mikuž obširno govoril tudi o problemih pouka in študija zgodovine, o materialni bazi znanstvenega študija ipd. Nato je na kratko razčlenil vojaški položaj v Evropi v času Zbora, predvsem pa v času italijanske kapitulacije, razčlenil poglobljene točke Kočevskega zbora

voril dr. Franc Zwitter o slovenskem političnem preporodu XIX. stol. v okviru evropske nacionalne problematike ter dr. Vasilij Melik o nekaterih vprašanih slovenske politike v začetku šestdesetih let XIX. stol. Popoldne

v torek je govoril Bogomir Stupčan o problemih zgodovinskega pouka v naših šolah.

Kočevsko zborovanje slovenskih zgodovinarjev ni pomembno le kot soliden prispevek k praznovanju Kočevskega zbora, ampak predvsem zato, ker so se naši zgodovinarji izčrpno pogovorili o določeni problematiki prav v tem mestu, zibelki slovenske državnosti...

Praznovanje mladih

(Nadaljevanje s 1. strani)

dina iz Kočevske Reke prikazala v pesmih in recitacijah življenje, borbo in delo mladine od vojne do danes.

NAGRAJENI NAJBOLJŠI AKTIVI IN POSAMEZNIKI

Preteklo soboto je bila slavnostna seja občinskega komiteja ZMS Kočevje, posvečena 20-letnici prvega kongresa Zveze Slovenske mladine. Udeležili so se je tudi predsednik okrajnega komiteja ZMS Franc Sladič, predsedniki nekaterih drugih občinskih komitejev in člani raznih organizacij in organov. Na njej je govorila članica občinskega komiteja ZMS Anica Ozanič, vtise s prvega kongresa Zveze slovenske mladine pa je prisotnim posredovala delegatka na tem kongresu in ravnateljica 8-letke M. Bračič iz Kočevja Tilka Kovačević.

Na slavnostni seji je predsednik občinskega komiteja ZMS Jovo Marič predal nagrade in pohvale najboljšim mladinskim aktivom in posameznikom. Zastavico »najboljšega aktiva ZMS za leto 1963« je dobil aktiv kemične tovarne »Melamin«. Pismene pohvale so dobili še aktivisti: Kočevska Reka, gimnazija, Dolga vas, Pletiljstvo, Rudnik in Kočevski tisk. Najboljši posamezniki so prejeli knjižne nagrade. Nagradjeni so bili: Jože Novak (gimnazija), Danica Zorec (Rudnik), Peter Šobar (gimnazija), Vlado Ivanetič (ITAS), Josip Magdič (Melamin), Majda Artač (gimnazija), Anica Ozanič (Kočevska Reka) in Janez Jeranko (gimnazija).

S slavnostne seje so odnesli mladinci tudi venec na spomin-sko ploščo prvega sekretarja SKOJ Jožeta Šeška.

Dr. Metod Mikuž bere na zborov. zgodovinarjev uvodni referat

nosni smo, da ste izbrali prav naše mesto za kraj svojega zborovanja, ki je obenem tudi pomemben delež k praznovanju 20-letnice Kočevskega zbora.»

Uvodni referat je imel profesor dr. Metod Mikuž. Govoril je o

in črnomaljskega zasedanja.

Za njim je govoril Dušan Biber o kočevskih Nemcih med obema vojnama, popoldne, po ogledu Kočevja pa Janko Jarc o Kočevski v dobi NOB.

Naslednji dan, v torek, je go-

Novi TV pretvornik

Pred dnevi je začel redno obratovati novi TV pretvornik za Kočevsko. Doslej so občani Kočevja lahko spremljali TV program le preko oddajnika na Krvavcu (peti kanal). Zaradi hribovitega terena pa sprejem ni bil kvaliteten niti v vsem Kočevju, še manj pa v okolici mesta. Prav zato so delovni kolektivi in občina prispevali potrebna sredstva za gradnjo pretvornika. Zaradi dolgotrajne letošnje zime se je gradnja pretvornika zavlekla do sredine ma-

ja, od takrat pa do začetka tega meseca je bil pretvornik v poizkusnem obratovanju. Po odstranitvi nekaterih napak je bil naš pretvornik (ki oddaja na osmem kanalu v smeri Mozlja) vključen v redni program RTV mreže. Elektro Kočevje prosi TV naročnike, naj mu sporoče, kako so zadovoljni z novim sprejemom oziroma delom novega TV pretvornika (telefonska številka 86026).

Preživeli udeleženci I. kongresa ZSM v Koč. Reki so se ob praznovanju 20-letnice kongresa posedli v šoli po istih sedežih kot takrat

OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU — OD PETKA DO PETKA DOMA IN PO SVETU

● **KATASTROFE** — V noči od četrta na petek prejšnji teden se je udrl velikanski plaz z gore Toc v jezero Vaiont v severni Italiji. Nad sto tisoč kubičnih metrov vode je v sto metrov visokem valu pljusnilo čez breg in čez vau dolino reke Piave in preplavilo naselja Longarone, Fane Villa Nuova, Pirago, Rivoita in Malcolm. Po prvih podatkih je nesreča zahtevala okoli tri tisoč smrtnih žrtev, da o velikanski materialni škodi ne govorimo. Oblasti sedaj raziskujejo vzrok nesreče oziroma zakaj niso ljudi prej izselili, ker so slutili nesrečo. — Nekaj dni pred tem je nad Haitijem divjal uragan Flora. Umrlo ali izginilo je okoli 5.000 ljudi, okoli 100.000 prebivalcev pa je ostalo brez strehe nad

glavo.

● **SKORO 40 MILIJARD DINARJEV** — Ze 5 dni pred predvidenim zaključkom je vsota vpisanega posojila za izgradnjo Skopja dosegla skoraj 31 milijard dinarjev. Popolnoma upravičen je sklep zvezne komisije za ljudsko posojilo, naj se vpisna vsota ne omeji na prvotno predvidenih 30 milijard, ampak naj se vpisuje neomejeno do določenega roka — 15. oktobra. Po podatkih, ki še vedno niso dokončni, je ob zaključku vpisa dosegla vsota vpisanega posojila za Skopje 39,5 milijarde din. Blizu dva milijona 900 tisoč delavcev in uslužbenec je vpisalo več kot 19,2 milijarde, nad milijon 100 tisoč zasebnih kmetovalcev več kot 3,7 milijarde, druge kategori-

je prebivalstva, med katerimi so tudi pripadniki JLA in Ljudske milice, pa več ko 3,9 milijarde dinarjev.

● **MACMILLAN ODHAJA** — Britanski premier Macmillan je sredi prejšnjega tedna sporočil, da ne bo mogel biti na čelu konservativne stranke na prihodnjih volitvah. Med najresnejšimi kandidati za njegovega naslednika omenjajo sedanjega ministra za znanost Hailshama, ki je pred meseci vodil brit. delegacijo na moskovskih razgovorih, namestnika preds. vlade Butlerja in finančnega ministra Maudlinga.

● **ČEZ OSEM LET** bo jugoslavija dobila prvo nuklearno elektrarno. Večino opreme zanjo bo izdelala domača industrija, prve priprave pa je v enem letu

intenzivnega dela končal beograjski Elektroprojekt. Nuklearna elektrarna bo imela sicer relativno majhno moč, namenjena bo predvsem poskusom.

● **SPORAZUM** — Irak in Sirija sta proglasila sporazum o vojaški enotnosti, ki je rezultat dogovorov med delegacijama obeh držav na konferencah v Damasku in Bagdadu. V Kairu pravijo, da je zveza naperjena proti ZAR.

● **ZAVRNITEV** — Ameriški kongres je zavrnil predlog predsednika Kennedyja o skupnem sovjetsko-ameriškem raziskovanju Meseca. Predsednik je namreč prejšnji mesec predlagal, naj bi ZSSR in ZDA združile napore za pripravo človekove poti na Mesec.

VPIS POSOJILA V RIBNICI

Izpolnjena pričakovanja

Delovne organizacije iz svojih skladov in posamezniki v ribniški občini so vpisali več kot 20 milijonov din posojila za izgradnjo in obnovo Skopja. 1798 delavcev in uslužbencev je vpisalo 9.603 milijona, 590 kmetov 1.700 milijona, obrtniki gospodinj, upokojeni pa 950.000 tisoč dinarjev posojila. Večji del občanov je vpisalo posojilo po svoji poštini odločitvi, nekateri pa so bili opozorjeni, da ne bi ob svojem delu pozabili na prizadeje Skopjance.

Precej truda in samostojnosti so pokazale podružnice sindikata, kolektiva KZ Ribnica in Loški potok, nekateri uslužbenci občinske uprave ter predstavniki odborov krajevnih organizacij SZDL in društva upokojencev, ki so vodili vpisovanje ljudskega posojila v delovnih organizacijah ter v naseljih.

Zaključena je zelo pomembna humana in politična akcija in zato je dobro, da se ozremo na nekatere podrobnosti, katere ne smemo takoj pozabiti.

V ribniški komuni se nekaj let srečujemo s kolektivi in njihovimi predstavniki ter posamezniki, ki so med prvimi pri akcijah ob našem festivalu, praznikih, v pripravljanih novoletnega praznovanja, pustem karnevalu in podobno, med prvimi pa so bili tudi v vseh akcijah za obnovo in izgradnjo Skopja.

Nekateri kolektivi in posamezniki pa nam nenehno odklanjajo sodelovanje ter neprizadeto in mirno pozabljajo na solidarnost. Žal ne določimo časa, da bi jih enkrat preštetali in zbudili iz životarenja, ki postaja škodljivo, za komuno pa prav nič obetajoče.

Nekaj delovnih organizacij ni našlo primernega časa, da bi v času vpisovanja posojila sklicale izredne seje samoupravnih organov, kjer bi sklepale o posojilu iz skladov podjetja. Utrbale so, da bi sklicali samo predstavnike delavskega sveta, upravnega odbora, sindikalne podružnice in upravne podjetja. Druge so predlagali, da bi seznanili kasneje samoupravne organe o višini vpisanega posojila. Taki poskusi kažejo na preživele oblike delovanja, ki ne spadajo v naše družbeno življenje, še posebno ne po sprejemu ustave. Na take poskuse bomo morali v prihodnje bolj odločno odgovorjati, ker so skoro povsod v kolektivih prisotni predstavniki družbenega življenja in komunisti.

Od nekaj več kot 1000 davčnih zavezancev iz kmetijstva je vpi-

salo posojilo 581. Precej je milih kmetov, ki so zaposleni redno izven kmetijstva, posojilo pa so vpisali na delovnem mestu. Posojila ni vpisalo določeno število kmetov, ki jim njihove finančne možnosti to dopuščajo. Ti posamezniki so letos tudi manjkali v predvolilni dejavnosti, volili niso, manjkajo na zborih volivcev. Torej na javnem mestu ne najdejo besede, da bi spregovorili o svojih in širših problemih, te bi lahko preštetali z odbornikom občinske skupščine, predsednikom odbora krajevnih organizacij SZDL in končno tudi s predstavniki komune.

Od blizu izgledajo nekateri tako, da imajo trenutno težave, in kdo jih nima, če si je uredil stanovanje, gospodarsko poslopje,

nabavil poljedelske stroje, kupil moped, šola otroke in podobno. Pri vseh teh lastnih naporih pa se jim zdijo težave Skopjancev majhne in zato naj jih rešujejo drugi. Ni zamere kmetu, da se ni odzval posojilu, če mu je elementarna nesreča uničila glavni pridelek, in tistemu, ki mu vsako leto prizadeja škodo divjad, mnogi taki pa so kljub temu posodili tisočak nesrečnim ljudem.

Odbori krajevnih organizacij SZDL ne bi smeli tudi v prihodnje mimo takih primerov, javnost naj spozna tiste, ki vedno in povsod po vojni nesebično prispevajo v skupnih naporih in o vseh tistih, ki se nočejo rešiti iz svoje lastne zaprtosti, da bi se vključili v tok novih socialističnih odnosov.

B. A.

Ob praznovanju 20-letnice I. kongresa ZSM v Kočevski Reki so tamkajšnji pionirji in mladina nastopili s krajšim kulturnim programom

VPIS LJUDSKEGA POSOJILA ZA OBNOVO IN IZGRAADNJO SKOPJA

Kočevje 61,5 milijonov

KOČEVJE, 16. oktobra — Do danes je Služba družbenega knjigovodstva prejela poročila o vpisu posojila z 79 vpisnih mest od skupno 81. Pismenih poročil nista dostavili le poslovalnica Borovo v Kočevju in Stari log. Po današnjih podatkih je predvidena vsota vpisanega posojila (47 milijonov 321.000 din) občutno presežena in znaša 61.504.000 din. Pričakovati pa je, da bo končna vsota še večja. Kljub temu, da je bil vpis posojila uradno zaključen že včeraj, služba družbenega knjigovodstva predvideva, da bodo po pošti še prispela nekatera zadnja poročila.

Do danes je vpisalo 18 gospodarskih organizacij 20 milijonov dinarjev posojila, ena finančna organizacija 500.000 din, 5105 delavcev in uslužbencev 37.962.000 din, 509 zasebnih kmetov 1.585.000 din in 424 ostalih občanov 1 milijon 451.000 din.

Večje gospodarske organizacije so vpisale iz skladov naslednje vsote posojila: KGP 5 milijonov, zemična tovarna »Melamin« 3 milijone, Rudnik 2,5 milijona, Zidar 1,3 milijona, po milijon din pa še ITAS, Tekstilana, INKOP in Elektro.

Člani večjih delovnih kolektivov pa so vpisali skupaj naslednje vsote posojila (v oklepaju število vpisnikov): Zidar (457) 2.673.000, Avto (177) 1.424.000, KGP (1307) 9.689.000, Trgopromet (163) 1.621.000, ITAS (309) 2 mili-

jona 497.000, Tekstilana (232) 1 milijone 638.000, »Melamin« (192) milijon 418.000, Rudnik (417) 3 1.299.000 din itd.

Vpis posojila v Dobropolju

(L.) — Tudi v Dobropoljski dolini je v teh dneh potekala akcija za vpis posojila za obnovo porušenega Skopja. Kot prve so pričele vpisovati gospodarske organizacije. Tako so v podjetju »Apnenica« vpisali posojila v znesku 130.000 dinarjev, lahko pa bi ga še več, ko jim ne bi ravno v tistih dneh odšla z dela skupina delavcev iz Dalmacije. Edini, ki ni hotel dati posojila v tem podjetju, je bil predsednik delavskega sveta. Njegov izgovor je bil: »Tudi meni ga niso dali za obnovo hiše!«

V »Stolarni« so vpisali posojilo vsi uslužbenci in delavci. Posojilo so vpisovali po višini osebnih prejemkov. Skupni znesek posojila znaša 242.000 dinarjev.

V obratu »Iskre« v Predstru-

gah so vpisali 250.000 din posojila. Tudi tukaj so se vpisu odzvali vsi delavci in uslužbenci. V Kmetijski zadrugi na Vidmu so vpisali 150.000 din posojila. Istočasno se je pričelo preko KZ Dobropolje in s pomočjo krajevnih organizacij SZDL vpisovanje posojila pri kmečkih proizvajalcih in obrtnikih. Do 12. t. m. je vpisalo posojilo 224 kmečkih gospodarstev v skupnem znesku 499.000 dinarjev in 23 obrtnikov v znesku 75.000 din. Najbolje so se odrezali vasi Kompolje in Podgorica. Moramo pripomniti tudi to, da večje zneske posojila vpisujejo manjši kmetje, medtem ko malo bolj situirani kmetje vpisujejo manjše zneske ali celo nič. Posebno velja to za Videm in Zdensko vas. Tudi obrtniki se do sedaj niso najbolje odrezali.

PRIZNANJE inšpekcije

Intenzivno delo sanitarnega nadzorstva se je pričelo že v četrtek, 3. oktobra. Občinskemu sanitarnemu inšpektorju je v slavnostnih dneh priskočilo na pomoč pet sanitarnih inšpektorjev. Ti so bili v Kočevju do zaključka proslave.

V slavnostnih dneh so za prehrano poskrbela ljubljanska in domača podjetja. Živila so bila sveža in ni bilo večjih spodrsiljav. Kočevska mesna predeloval-

nica je izdelovala samo kranjske klobase, ki so bile zelo kvalitetne, kar so priznala celo ljubljanska podjetja. Živila so bila po večini vsa prodana, nekaterih stvari pa je celo zmanjkalo.

Težave so bile na nekaterih mestih s stranišči, katerih niso mogli postaviti v mestu. Zlasti je prišel zaradi tega do izraza sanitarni voz podjetja Snaga iz Ljubljane, to je edini voz podobne vrste v Sloveniji.

Slovenski zgodovinarji so od ponedeljka do srede ta teden imeli v Seškovem domu 12. zborovanje. Na sliki: pogled v dvorano

Slavnostna seja obč. komiteja ZMS Kočevje

V soboto, 12. oktobra, je bila slavnostna seja Občinskega komiteja ZMS Kočevje v počastitev I. kongresa Zveze slovenske mladine. Seje so se poleg članov komiteja udeležili tudi predstavniki družbenopolitičnih organizacij, predstavniki CK ZMS in OK ZMS, narodni heroj Jože Boldan-Silni, delegat na I. kongresu ZMS tov. Tilka Kovačević in več povojnih mladinskih aktivov. Ob tej priliki je ObK ZMS nagradil najboljše mlad. aktive in posameznike.

Delo mladinske organizacije na Kočevskem je bilo tako med vojno, po vojni in vse do danes pestro in raznoliko, polno uspehov, neuspehov, grenkih in veselih trenutkov. Mladina Kočevske je bila napredna, vedno se je zavzemala za dobre in pozitivne

cialistične revolucije, ki bo ustrezala načelom socialistične družbene ureditve.

Kakor zmeraj, tako je tudi mladina danes polna mladostnega poleta, želja za čim boljšim življenjem tli v njej in zato se

zoperstavi vsem nepravilnostim, ki jih opaža v našem sistemu. Taka je mladina bila in taka tudi mora ostati. Ne smemo zapostavljati mladih, ne smemo zapostavljati njihovih mnenj, kritik, predlogov. Ne ozirajmo se na posamezne mladince, ki včasih kvarijo ugled organizacije, ne smemo mladino po individualnih primerih. Poglejmo, kaj nudi podjetje in mi vsi mladim? Zahtevamo od mladih, da čim boljše delajo, da so disciplinirani na svojih delovnih mestih, zahtevamo, da so kulturni, da so izobraženi, po drugi strani pa jih ne

pustimo do besed pri samoupravnih organih, ne nudimo jim zabave po delu, ne nudimo kulturnih prireditvev...

Kje so sedaj tisti, ki so bili mladi, ki so čutili te probleme, ki so jih že takrat poskušali reševati, pa jih zaradi »nerazumevanja starejših« niso mogli rešiti. Tisti »starejši« so danes oni; pozabili so, da so bili mladi, da si mlad človek po delu želi zabave, kulturnih prireditvev itd. Vsi se zavedajmo, da gradimo za prihodnje generacije, ne glejmo samo, kaj je danes, pogledjmo, kaj bo jutri, pojutrišnjem. Tudi to nam ne sme biti vseeno. Ne sme nam biti vseeno, kako in na kakšen način vzgajamo mladino, saj je mladina našabodočnost.

P. S.

»ZIDAR« Kočevje v Skopju

Gremo v Skopje, tak je bil odgovor grupe razporejenih članov kolektiva Splošno gradbenega podjetja »Zidar« Kočevje, ko so se ob lepem sončnem opoldnevu zbirali na dvorišču uprave podjetja pri avtobusu. Še zadnja navodila, poslovalne besede in slovo od družine in že je zadonela pesem v avtobusu, ki je odpeljal prvo skupino članov kolektiva »Zidar« na delo v Skopje.

V skupini je 20 zidarjev, 6 tesarjev, 1 strojnik, gradbeni tehnik in gradbeni delovodja. Vsi so kvalificirani, trije pa so visoko kvalificirani delavci. Tako je odšlo skupaj 29 članov kolektiva na delo v Skopje.

Pridružili se bodo graditeljem slovenskih gradbenih podjetij, ki že več mesecev pomagajo pri izgradnji porušenega Skopja po potresu. Člani kolektiva »Zidar« so imeli do proslave Kočevskega zbora slovenskih odposlancev veliko dela v Kočevju, zato so odšli na delo v Skopje šele po

proslavi. Delali bodo na saniranju poškodovanih stanovanjskih in poslovnih zgradbah, katere bodo po popravilu zopet sposobne

prevzeti stanovalce.

Predvideno je, da bo ta skupina ostala na delu v Skopju do konca letošnjega leta.

Anica Ozanič govori na slavnostni seji ObK ZMS Kočevje

ideje in dejanja. Sadove dela mladine lahko vidimo povsod. Mlade generacije so iz dneva v dan opazljive in opozarjale na nepravilnosti, na izboljšave. Te revolucionarne podlage mladine, to njeno navidezno nestrpnost in kritiziranje vsega, kar se zdi mladini nepravilno, ne smemo obsojati, kajti vse to pripomore pri izgradnji res socialističnih odnosov, k izgradnji take ureditve, ki bo ustrezala načelom NOB in so-

»Zidarjevi« zidarji pred odhodom v Skopje

VESTI IZ KZ RIBNICA

Letos so dogradili dva hleva, senik in dva silosa. S tem je druga povečala kapaciteto na 530 glav živine (v glavnem pitancev). Na lastnih travnikih so nakosili 652 ton sena, silaže pa so pripravili 1170 tisoč kg, vendar bodo odkupili še okrog 200 ton sena,

da bodo lahko krili potrebe. Zadruga odkupi na svojem področju za pitanje vsa teleta, ki pa jim jih trenutno še primanjkuje.

Zadruga je letos prvič sklepala pogodbe tudi za odkup krompirja, s čimer so zagotovili tudi odkupne cene (20 din za kg, 24 din pa za boljši krompir). Pogodbe so sklenili že maja. Zadruga je sklenila tudi pogodbe za odkup 415 prašičev ter 234 glav mlade pitane živine.

Ribniška zadruga ima 517 ha zemlje, v glavnem travnikov. Proizvodnja na teh površinah je v glavnem usmerjena za pitanje živine.

Pri sklepanju kooperacijskih pogodb nimajo posebnih težav, na težave nalete le pri dobavi umetnih gnojil, ki jih ne morejo dobiti dovolj za predvideno proizvodnjo. Veliko gnojil rabijo za kooperante, samo posestvo Ugar pa tudi potrebuje letos (za jesensko setev) 80 ton umetnih gnojil

Literarni krožek na šoli v Sodražici

Letos poteka že peto leto, odkar deluje na sodraški šoli literarni krožek, ki izdaja tudi svoje glasilo Odmevi naše doline. Pionirji so se domenili, da bodo ta jubilej proslavili na poseben način. Ker je letos tudi 20-letnica Kočevskega zbora, so se domenili, da bodo svoj krožek uredili po vzoru in načinu dela, ki so ga imeli partizanski tiskarji. Posamezniki bodo odgovarjali za razna področja. Sestanek lit. krožka je bil 4. oktobra. Za vodjo »tiskarne« so določili pionirja Srečka, ki bo skrbel za pravo in izid jubilejne številke. Za ilustracije in tisk bosta skrbeli pionirki Tatjana in

Slavka, za ekspedit in pridobivanje naročnikov Lučka itd.

Po razredih bodo pionirji organizirali zbiranje prispevkov. Številka literarnega glasila naše šole bo urejena do pričetka prihodnjega leta. V njej bodo spregovorili o aktualnih problemih svoje organizacije, o delu med počitnicami in o katastrofi, ki je zadela Skopje. Nekaj člankov bodo prispevali tudi mladinci. Pionirji so se najbolj razveselili, ko so zvedeli, da bo tisk »ilegalen« in da bo vsak, ki bo sodeloval v krožku, imel ilegalno ime.

B. J.

Prva pomoč je delovala brezhibno

Za prvo pomoč so bile na slavnostni dan postavljene ambulante na treh mestih s strokovnim zdravstvenim vodstvom. Po mestu pa so bili aktivisti RK, ki so opravili tečaj prve pomoči. Ti aktivisti so bili iz Kočevja, nekaj pa tudi iz Ljubljane.

V pomožni ambulanti na Trgu 3. oktobra je med zborovanjem iskalo pomoči zaradi slabosti 20 ljudi, v ambulanti KGP trije, v splošni ambulanti pa so nudili pomoč sedemnajstim. Do enajste ure zvečer je bilo še enajst nesreč.

V novomeško bolnišnico so, zaradi pretresa možganov, odpeljali

dva ponesrečenca, enega pa so zaradi slabosti odpeljali v ljubljansko bolnišnico.

PRSTA SI JE ODREZAL

V soboto, 5. oktobra, se je zgodila v obratu podjetja Inles Hraсту v Dolenji vasi težka nesreča. Delavec Andrej Merhar je delal na miznem rezkarju, ki mu je odtrgal mezinček in prstanec. Do nesreče je prišlo, ker delavec ni uporabljal zaščitne naprave. Ponesrečenec ni bil kvalificiran za to delo. Za stroj tudi niso imeli obratovalnega dovoljenja.

»STARŠI... KNJIGA... OTROK«...

Ali poznate »Čebelico«?

Večina staršev si prizadeva, da otroku nudi vse, kolikor jim pač dopušta denar in seveda — čas. Mnogi izmed njih radi nagrajujejo otroka z raznovrstnimi predmeti, da ne govorimo o prekomerni »kolekciji« sladkarij in podobnega. Naj bo že kakorkoli! Danes bi našim staršem rada povedala, da otroke lahko razveseljujejo tudi z (verjetno do sedaj malo poznanimi) knjižicami »ČEBELICE«, ki jih izdaja Mladinska knjiga. Izšlo je že kar 78 knjižic, ki so najbolj primerne šolarjem nižjih razredov osemletke.

Resnična je ugotovitev, ki je podprta z mnogimi primeri: »Zelo prikrajšani so otroci, ki jim nikdar nismo pripovedovali pravljic, zgodbic, pred katere nikdar ne odpremo njim primerne knjige!« ... Res! Otrok to želi, želi v zvezi z njegovo fantazijo, ki je močna in mu čestokrat veliko pomeni. Da, in prav fantazija mu razmika včasih ozke stene njegovega doma, mu kaže prihodnost, ga bogati, plemeniti. Šele v otrokovi domišljiji se razraste vse tisto, kar vé, kar je videl in občutil zjutraj, vse, kar je napočilo z popoldnevom, popoldnevom, z večerno zarjo, ki ugaša za obzorjem. — Prav zato otrok potrebuje knjige, ki so primerne njegovi starostni stopnji, ki se najtežje prilagodijo njegovemu doživljanju in dojemanju.

Otroško knjigo, ki je vsekakor odlično vzgojno sredstvo, so uporabljali v vseh zgodovinskih obdobjih in ni eno vzgojno vrednost celo zlorabljali. Mogoče še marsikdo ne vé, da so skozi stoletja ocenjevali mladinske knjige kot sredstvo za moralno in intelektualno vzgojo. Šele v modernem času so spoznali, da je treba dati otroku res dobro knjigo, ki mora ohraniti vrednote velikih umetnin. S pomočjo otrokovega čustvenega izživljanja naj knjiga poskuša zadostiti predvsem otrokovi potrebi po čustvenem življenju, istočasno pa vzpajati njegov značaj. Prav gotovo pa mora biti ideja v otroški knjigi jasna in svetla, izraža naj optimizem in vero v zmago resnice in pravice.

Poudariti moram, da je važna pravilna oblika; vsa dejanja pa naj bodo prepričevalna, jezik takšen, da ga otrok na določeni starostni stopnji razume, torej tudi več konkretnih in manj abstraktnih podob in pojmov.

Ravnokar omenjenim zahtevam pa se močno približujejo knjižice »Čebelice«, ki jih imam pred seboj. Posredovala sem jih šolarjem; sama pa sem ob tem spoznavala, kako velik je njihov delež pri oblikovanju pozitivnih lastnosti. Naj bežno navedem le nekaj primerov. Z »Novoletno zgodbo« Ljuzeta Kovačiča lahko neprislusljeno zmanjšujemo včasih kar preveč stopnjevanje zahteve

do staršev, sorodnikov ali do dedka Mraza. V zgodbi je prikazan tudi skupek lepih medsebojnih odnosov; zasledimo tudi kolektivnost, ki je potrebna že v razredu, še bolj pa v poznejšem življenju — na delovnem mestu. Mnoge zgodbe seznanijo otroke s partizanskim življenjem, postavljajo osnove domovinski vzgoji, zopet druge služijo poglobljanju učne snovi. Med prebiranjem se najmlajši bralec kdaj pa kdaj znajde tudi v atomski dobi in avtor knjižice »Kdo je najmočnejši« izpove lépo, naravnost plemenito misel, ki jo moram napisati: »ŠE MOČNEJŠI JE TISTI, KI RAZUME GOVORICO NARAVE, KI SE JE NAUČIL TUDI KORISTNO UPORABLJATI JEDRSKE SILE ATOMA; TO PA JE ČLOVEK, A RAZUMEN ČLOVEK, NE TISTI, KI JEDR-

SKE SILE UPORABLJA ZA U-NIČEVANJE!»

Se to! Ravno knjižice »Čebelice« so vzpodbudile dečke, sicer dobre in disciplinirane, a do kraja sprte z branjem, da so se skoncentrirali in se skoraj neprislusljeno naučili gladko čitati.

Marija Turk

RAZSTAVA FOTOGRAFSKIH DOKUMENTOV IZ NOB IN UMETNIŠKE FOTOGRAFIJE IZ POVOJNE GRADITVE

V četrtek, 3. oktobra, je predsednik pripravljalnega odbora fotografske razstave ing. Miha Briški otvoril v dvorani množičnih organizacij razstavo pod naslovom »Razstava fotografskih dokumentov iz NOB in umetniške fotografije iz povojne graditve«. Na razstavi sodelujejo fotoamaterji iz vse Slovenije ter fotoamaterji iz Novega Sada in Požarevca.

Razstava je razdeljena na tri dele in je po svoji vsebini strogo tematska. Prvi del vsebuje dokumentarne slike in fotozapiske iz slavnih dni narodnoosvobodilne borbe po zlomu italijanske vojske, še prav posebno pa je na razstavi poudarjena dejavnost na osvobojenem delu Kočevske ter hudi boji z okupatorjem v Kočevju. Drugi del razstave predstavlja slike fotoamaterjev naše domovine v povojni graditvi, obdelane v obliki umetniške fotografije.

Tretji del prikazuje slike članov žirije ter nekaterih vodilnih fotoamaterjev, katerih slike pa niso bile ocenjene v konkurenci ostalih poslanih del.

Razstava naj bi s prepleto je dokumentarnosti in umetniškega izraza pripomogla k boljšemu razumevanju in globljemu občutenju vse veličine našega boja za svobodo ter iz nje izvirajočega družbenega razvoja in napredka naše domovine.

Posebno zanimive so nagrajene slike. Prvo nagrado je žirija prisodila študentu Petru Souventu iz Ljubljane za sliko »Pajčevina sodobnosti«, drugo nagrado pa si delita Miodrag Radulović za sliko »Moderna doba« ter domačin ing. Dušan Oražem za sliko »Simfonija naših dni«.

-te-

Horuk v naselju „Budućnost“

»Slovenci kremeniti, le stopimo v korak...«, smo peli, kar so nam dala grla in vsi so vedeli, da se VI. LMDB »Janko Premrl-Vojko« poslavljaja od naselja »Budućnost« v Kolarjih. Marsikateri se je še enkrat ozrl po platnenih in lesenih strehah in mislil na tiste lepe trenutke, ki jih je preživel tu. Mislil na vse tiste brigadirje, od katerih se je malo prej poslavljajal. Kako težko je slovo... En mesec skupnega, pravega tovariškega življenja. Mnogo je bilo žaljev, toda kdo bi pomislil nanje. Rajde je vsak pomislil na dan, ko so nam slavnostno izročili plaketo AVNOJ kot priznanje za delo na trasi in v naselju. Spomini bežijo... Hite nazaj na tisti sobotni večer, ko so nas obiskali mornarji, na tiste zabavne večere, ko smo sklepali poznanstva z ostalimi brigadirji in na poslednji večer, ko smo poslušali pesem Črnogorcev: »Rastanak je težak svima, a najteži parovima...« Mogoče se je res kakšni brigadirki ob tem stisnilo srce!

In še toliko lepih stvari je bilo! Prav gotovo nihče med nami ne bo pozabil starega delovodje čika Čoso, kako je prišel po dobljeni plaketi med nas in nam dejal: »Prišel sem vam povedat, da ste si vse tiste procente, ki sem vam jih dal, zaslužili. Nikoli vam nisem dal več in nikoli manj.« Pri tem pa je imel solzne oči. Tudi mi smo bili srečni in hkrati nesrečni, ker smo vedeli, da se naše življenje v brigadi približuje kraju. Spominjali smo se dni, ko smo poležavali po šotorih in nam je šumljanje dežja, ki je udarjal na naše platnene strehe, napolnjeval ušesa. Nič nismo bili jezni, če je šotor tudi pušal mokroto, vse to je nadoknadila pesem.

Ostali so sami lepi spomini. Mnogo jih je, da bi vse lahko opisala. Vračali smo se domov. V Ljubljani smo se razšli. V nas vseh pa je bila velika želja: »Nasvidenje na Jadranski magistrali!«

Polonca Ž.

Od Gallusa do danes

Ko je bil znani jezikoslovec Jernej Kopitar na Dunaju duhovni vodja Jožefu Rudežu, je v mladem rojaku vzbudil veselje in ljubezen do slovanstva. Ne samo, da je Kopitar v Ribnici obiskoval svojega učenca, temveč mu je Rudež večkrat pošiljal redke besede iz Ribniške doline za njegove jezikovne spise. Sam Jožef Rudež pa je objavil tudi dva izvrstna daljša spisa, v katerih korenito opisuje Ribnico in Kočevje. Potem so ga prepisovali vsi nemški potopisci in učenjaki, ki so kaj pisali o Kočevjarjih.

Poljak Emil Korytko, tudi doner Prešernov prijatelj, ki se pod policijskim nadzorstvom živeč ni smel oddaljiti od ljubljanskega območja, je dobil na Rudeževo priporočilo in poročstvo dovoljenje, iti v Ribnico, kjer je od Rudeževih dekel, hlapcev in lovcev

slušal in zapisal najlepše pesmi v svoji zbirki slovenskih narodnih pesmi. Že prej pa je Jožef Rudež zapisoval narodne pesmi za prijatelja Andreja Smoleta in Prešerna in najbrž so tudi najlepše balade, ki nam jih je Vodnik ohranil v svojem rokopisu, narodno blago iz Ribniške doline.

Naš kraj pa si lahko šteje še v posebno čast, ker je z njim povezano življenje prvaka naših pesnikov Franceta Prešerna.

Vsem je znano, da je bila prva šola, ki jo je pesnik obiskoval, prav v Ribnici. Tudi ni skrivnost, da je bil na sloveči ribniški normalki vpisan v zlato knjigo. Pišejo, da se je Prešeren v Ribnici pridno učil, da so mu za darilo poklonili francoski slovar; tedaj so namreč pri nas vladali Francozi.

Veliko bolj kot te nagrade in

pohvale pa je bila Ribniča važna za pesnika še z druge strani. Pesnik in pisatelj Fran Levstik pravi, ko piše o Prešernovem življenju in delu, »da je bilo za mladega Prešerna zelo važno, da mu je bila za prvo stopnjo izobraževanja namenjena prav Ribnica, kraj obile izvorne, čisto slovenske šaljivosti, Ribnica, ki bo de sluša široko po svetu, kadar se natisnjene dado na svetlo nje ne krasne šaljive pripovedke, za katere bi skoraj dejal, da pojdejo po svetu prestavljene kakor srb-ske narodne pesmi.«

Te besede moramo Levstiku, ki je bil tudi sam velik pesnik in je tako najlaže spoznal in razumel Prešernovo delo, verjeti. Najnovejša psihologija je namreč prepričevalno pokazala dejstvo, da so za oblikovanje duševnosti vsakega človeka, še posebej pa pesnika, najbolj odločilna otroška leta, v katerih so čustva in vtisi, ki jih doživlja in sprejema, najmočnejši, najbolj trajno in zato

tudi najbolj usodni. Pomislimo ob tem na Cankarja, kolikokrat poseže v svojih delih prav v zgodnjo mladost Na klanec, k materi, h krivicam, ki so se mu še kot šolarčku godile. Pomislimo na Prežihovega Vranceca, tudi ta v svojih delih najlepše ovekovščil pastirje, kravarje, garače in ostale vaške trpine po koroških globačah, kakor se jih je spomnjal iz svoje zgodnje mladosti. Zdaj pomislimo na 10—12-letnega Prešerna, ki je dve leti preživel v značilnem ribniškem okolju, kako je moralo to s svojo značajsko posebnostjo vplivati na mladega pesnika. Preprostost, šegavost, duhovitost in domiselnost, značilnosti, ki jih poleg ostalih tolikokrat srečamo v Prešernovih pesmih, so gotovo našle za svoj razvoj v Ribnici ugodna tla. Brez dvoma je Ribnica prispevala delček svojega duhovnega bogastva k oblikovanju mladega pesnika in k temu, da je Prešeren postal naš resnično pravi ljudski umetnik.

Solze na sinovem grobu

Soseda Ljuba je položila lončeno skledo močnika in kozjega mleka na pod sredi kuhinje in tudi sama sedla. Ob njej so se zbrali otroci: Tonček, Peterček, Jožek in Micka. V sosednji sobi je na slamnati postelji ležala štiriinšestdesetletna bolna starka Anka, gospodar Peter pa je delal nekje v borovškem gozdu za lesnega, trgovca Zurla.

Ernest Zurl je bil Kočevar, župan občine Kočevska Reka in zadnja leta vnet hitlerjevec. Mnogo kmetov in delavcev je nagovoril tisto jesen leta 1941, da so zapustili rodno zemljo in svoje domove ter odšli v Hitlerjevo deželo. Ves čas je k temu nagovarjal tudi delavca Petra. Tistega jesenskega deževnega dne so prišli ponj in njegovo družino z avtomobilom nemški častniki.

Sedel sem v sobi in zrl skozi okno. Dež je lil kot iz škafa. Iz pod Dragarskega vrha so se v belih penečih lisah spuščali hudourniki in se zlivali v deročo Be-

žina preživela skupaj. Sin Petrček je med prvimi odšel v partizane. Za njim je odšel tudi Tone, ostali pa so delali za OF na terenu. V poletju 1942 so Italijani zaradi sodelovanja s partizani zažgali njihovo revno kajžo. Petnajstletni Petrček se je kot partizan hotel maščevati fašističnim krvoločnežem. Ljuba je z družino ostala brez doma, veliko italijansko ofenzivo je preživela med partizani v kočevskih gozdovih. Tedaj so Italijani ujeli tudi njeneža moža in sina Tončka, na srečo pa sta se oba po italijanskem napadu vrnila in stopila med partizane.

Sin Petrček je bil pogumen in hraber partizan Kočevskega odreda in Cankarjeve brigade. Ponosno je ta petnajstletni mladenič doživel ognjeni krst junija 1942 v boju z Italijani v Osilnici in pozneje v drugih bitkah Kočevskega odreda in Cankarjeve brigade. Huda zima in številni boji niso zlomili njegove trdne volje. Nešteto krat je prehodil kočevske vasi in gozdove, sodeloval v bitkah z Italijani pod Mirno goro, v Sv. Križu pri Kostanjevici, Suhorju v Beli Krajini, kjer je bilo ujetih približno sto belogardistov. Bil je v boju za postojanko Krašiči, se prebil čez Krko in napadal postojanko Tržišče in Krmelj, se bojeval v Stari gori nad Mirno ter rušil železniško progo in napadal sovražne kompozicije in kolone. Pot ga je vodila s Cankarjevo proti Št. Vidu in Polici in od tu zopet v

Belo Krajino ter Hrvatsko. Bojeval se je v Vivodini in Sv. Križu ter se v mrzlih januarskih dneh in snežnih metežih prebijal skozi

Petrček je pri Jelenovem žlebu poslednjič pomeril na italijanskega oficirja

Temeniško dolino in nazaj na Kočevsko in nato v Belo krajino, v Suho krajino in Ribniško dolino, kjer so bile njegove zadnje bitke. Drzno je sekal po Italijanih v bojih, ki so bili leta 1943 od Dolenje vasi do Sodražice. V Jelenovem žlebu je poslednjič pomeril na italijanskega častnika. Skočil je nanj, da bi ga razorožil, medtem pa je zaregljala ita-

lijanska strojnica in ga zadela. Omahnil je in v krvi obležal s sovražnikovim orožjem v roki.

Materino srce je bilo močno prizadeto, vendar ponosno na takega sina. Njene misli in čustva so bila vedno pri njem. O njem mi je večkrat pripovedovala, njene oči so se pri tem vedno iskriale, v njih je bilo mnogo ponosa do sina.

Pred dnevi je zabrnal telefon in nekdo mi je sporočil, da ji je zahrbtna bolezen iztrgala še drugega sina. Z njo sem se srečal ob njegovem grobu. Sveži grob je bil zasut v venci in starka v črnini ga je objemala ter klicala sina... Solze so ji v curkih lile po licih in skozi cvetje prodirale v svežo zemljo k sinu Tončku, katerega je presunljivo klicala. Klicala je tudi Petrčka, ki počiva nekje v senci in hladu gozdov. Njeno srce se je krčilo od bolečin in vsi smo sočustvovali z njo. Lep sprevod delavcev in uslužbencev iz Kočevske Reke ji je bil v uteho ob zvokih žalostnih rudniške godbe. Z rokami je planila pokonci in me objela okrog vratu: »Srce se mi trga ob izgubi mojih zlatih fantov in vendar sem ponosna nanje, ponosna sem na njihovo kratko, a plodno življenjsko pot!«

Da, Laknerjeva mama je bila vedno takšna, preprosta, delovna in zavedna. Njena velika zasluga je, da so bili tudi njeni fantje takšni. Ob njenih solzah sem obujal spomine na otroška in poznejša leta in pravim, da bi morale biti vse naše mame v najtežjih časih takšne.

T. Ožbolt

Zahrbtna bolezen je pobrala tudi Toneta...

lico. Ob njeni strugi so stopali trije postavni Nemci v dolgih vojaških plaščih, zavili so na brv, ki preko deroče Belice pelje proti Laknerjevi domačiji. Predrzo so stopili v hišo. Sredi kuhinje je še vedno ležala velika lončena skleda, da z ostanki močnika in kozjega mleka, okrog nje pa so bile razmetane obrabljene žlice. Pod stanovanjem je enakomerno ropotal vodni mlin in drobil koruzo, katero so v mletev prinesli Kočevarji iz Borovca. Tudi mlinsko kolo zunaj je enakomerno udarjalo svojo pesem, v delavski koči pa razen Nemcev ni bilo žive duše.

Gospodinja Ljuba je še pravi čas opazila Nemce. Slutila je, da prihajajo po njeno družino. Planila je na noge in začela vpiti: »Otroci moji, mati moja, tu so, b.žite... Ne smejo nas dobiti, mi ne grumo z njimi, ni mi do nemških dobrot, raje živim tu v trpljenju in revščini.«

Medtem ko so Nemci stikali po njihovi hiši in ogledovali revščino, je gospodinja Ljuba drhtela v bližnjem grmovju. Nemci so odšli, toda čez nekaj dni so se zopet vrnili, tudi tokrat so odšli praznih rok. Ljuba je ostala zvezela svojemu narodu. Tedaj je doživela prvi revolucionarni krst ter se s svojo družino vključila v vrste narodnoosvobodilne fronte. Zimo 1941/42 je njena dru-

Štiri leta velikolaške »Angore«

Oktober letos praznuje pletiljski obrat »ANGORA« v Vel. Laščah 4. obletnico obstoja.

Danes z velikim ponosom in zadovoljstvom analizirajo v obretu dobo štirih let; v mislih pohitijo v čas, ko je v delovnem prostoru stalo 5 pletilnic, 2 šivalna in en sam entelj stroj, nad njim pa se je sklanjalo le šest ljudi. Kaj kmalu je število naraslo in sklenili so, da se povežejo z ljubljansko »Angoro«; že 30. septembra 1960 je velikolaško pletilstvo podjetje tudi prevzelo. Delo je vsestransko zaživelo in marca 1961 je bilo tu zaposlenih že 40 delavk, ki so delale v dveh izmenah, prav tako kot še danes. Vključile so se tudi v obratni de-

lavski svet, v sindikat, mlajše imajo tudi mladinsko organizacijo. Poslednja je najbolj aktivna v zimskih mesecih, kar je razumljivo. Takrat se shajajo na sestankih in radi govoré o pletiljskem delu, pomagajo tudi pri raznovrstnih praznovanjih med letom, priskočijo pa tudi povsod na pomoč.

V pletilstvo, kjer izdelujejo pretežno le pletenine za otroka do 4. leta (izjemoma, oziroma po potrebi tudi moške in ženske), sprejemajo ženske od 18. do 28. leta. Eksperimenti so pač pokazali, da v tej starosti človek najhitreje doume in sprejme novosti, ki jih pri takšni zaposlitvi ni malo.

In kako je s stroji? Pred tremi meseci so dobili iz inozemstva »entelj« stroj. Šiva po posameznih zankah in nadomesti delo desetih šivilj. Iz »Standarda« v Osijeku so pred dvema tednoma prejeli pletiljni stroj, s katerim so tudi zelo zadovoljne, čeprav se jim je sprva zdel malce pretežak za ročno upravljanje. Upajo pa, da bodo dobili še štiri take.

Kakšna je povezanost z ljubljansko »Angoro«? Pošilja jim surovine in vzorce oziroma dispozicije, postavlja norme ter določa kvaliteto in kvantiteto izdelave.

Peto obletnico bodo mogoče praznovali že v novih prostorih, v nekdanjem »Partizanu« in v ugodnejših okoliščinah dvigali proizvodnjo.

M. T.

NOVA CESTA IN ŠE KAJ

Na zadnji seji sveta za komunalne in stanovanjske zadeve pri občinski skupščini Kočevje so razpravljali predvsem o gradnji nove Tomšičeve ceste v Kočevju in o predlogu odloka o stanarinah in gopodarjenju s sredstvi stanovanjskih hiš. Sedanja Tomšičeva cesta ima slabo osnovo, je vijugasta in ima še nekatere druge pomanjkljivosti. Nova bo bolj ravna, bolje utrjena in asfaltirana. Potekala bo deloma po povsem novi trasi (bliže novi kemični tovarni). Dokončana bo morda že letos.

V novi pošti v Kočevju

V žepu Hipolita Matvejeviča je tičala polovica vsote, ki sta jo družabnika dobila od stargorodskih zarotnikov. To je bil za Vorobjaninova, ki ni bil več vajan razkošja, že velik denar. Zdaj pa, ko ga je morebitnost lahke ljubezni vrgla s tira, se je pripravljaj, da Lizo premami z razsipnostjo. Prepričan je bil, da je za to kaj izurjen. S ponosom se je domislil, kako lahko je nekoč uklonil srce čudovito lepe Jelene Bour. Navada, tratiiti denar lahkomisljeno in hrupno, mu je bila v krvi. V Stargorodu je slovel po svoji vzgoji in spretnosti za pogovor s katerokoli damo. Zazdelo se mu je smešno, da bi porabil vso svojo starorežimsko uglašenost za to, da si pridobi malo sovjetsko punčce, ki še ničesar prav ni videlo ne znalo.

Po kratkem prigovarjanju je Hipolit Matvejevič odpeljal Lizo v »Praga«, vzorno menzo MSPO, »najlepši kraj v Moskvi«, kot mu je pravil Bender.

»Praga« je osupnila Lizo z obilico ogledal, svetlobe in cvetličnih lončkov. Zanj je bilo to opravičljivo: nikoli ni obsikovala velikih, vzornih restavracij. Toda zrcalna dvorana je povsem nepričakovano osupnila tudi Hipolita Matvejeviča. Zaostal človek je postal, pozabil je, kakšne so restavracije. Zdaj ga je bilo močno sram baronskih škornjev s kvadratnimi kopicami, predvojnih hlač in telovnika v barvi lune, posutega s srebrnimi zvezdicami.

ILF IN PETROV

Dvanajst stolov

41

Oba sta se zmedla in otrpnila pred očmi vseh dovolj raznoterih gostov. »Sediva tja v vogel!« je predlagal Vorobjaninov, čeravno so bili sedeži prazni samo tik odra, na katerem je orkester ognjevit kot vsak dan izvajal potpuri iz Bajaderke.

Čuteč, da ju vsi gledajo, je Liza brž privolila. Za njo je zmedeno stopal svetovljanski lev in osvajalec žena Vorobjaninov. Oguljene hlače svetovljanskega leva so malhasto mahedrale na suhi zadnjici. Osvojevalec žena se je zgrbil in si, da bi premagal zadrego, začel brisati ščipalnik.

Nikogar ni bilo k mizi. Tega Hipolit Matvejevič ni pričakoval. Namesto, da bi se galantno pogovarjal z damo, je molčal, se mučil, plaho potrkaval s pepelnikom ob mizo in se brez konca odklašljeval. Liza se je radovedno ozirala. Molk je postal že kar nenaraven. Toda Hipolit Matvejevič ni spravil iz ust niti besedice. Pozabil je, da je ob takšnih priložnostih vselej prav on govoril.

»Bodite tako ljubeznivi,« se je obračal k mimo hitečim natakarnjem.

»Tako, tako,« so mu spotoma odgovarjali.

Končno so prinesli jedilni list. Hipolit Matvejevič se je poglobil vanj s čustvom olajšanja.

»Kaj? Telecje zarezbrnice petindvajset?« je mrmral. »File petindvajset, žganje pet rubljev?«

»Za pet rubljev ga je precejšnja steklenica,« je izjavil strežnik in se nerstno oziral.

»Kaj je z mano?« se je prestrašil Hipolit Matvejevič. »Smešen postajam.«

»Izvolite, prosim,« se je z zapoznelo vljudnostjo obrnil k Lizi. »Ali ne bi izbrali? Kaj boste jedli?«

Lizi je bilo nerodno. Videla je, kako oholo gleda natakarn na njenega spremeljvalca, in spreumela, da nekaj ni prav.

»Ne bom jedla,« je dejala z drhtečim glasom. »Ali pa...«

»Povejte mi, tovariš, ali nimate kaj

vegetarijanskega!«

Strežaj je začel cepetati ko konj. »Vegetarijanske hrane ne držimo. Morebiti bi omlet s šunko?«

»Veste kaj,« se je odločil Hipolit Matvejevič, »potem nama prinesite hrenovk. Saj boste jedli hrenovke, Jelizaveta Petrovna?«

»Bom.«

»Torej hrenovke. Lejte tele, po rublju petindvajset! In buteljko žganja!«

»V steklenički bo.«

»Prav, veliko steklenico.«

Strežaj je s prozornimi očmi prebodel ubogo Lizo.

»In kaj boste k žganju? Svežih iker? Lososa? Pirožkov?«

V Hipolitu Matvejeviču je še vedno besnel načelnik matičnega urada.

»Ni treba,« je odklonil z neprijetno grobostjo. »Po koliko so slane kumarice? No, dobro, prinesite dve.«

Natakarn je odhitel, za mizo pa je spet zavladal molk. Prva je spregovorila Liza:

»Tu se nikoli nisem bila. Zelo lepo je.«

»Da-a,« je zategnil Hipolit in računaj, koliko bo naročilo veljalo.

»Kaj bi tisto!« ga je spreletelo. »Srknem malo žganja in se razvedrim. Res pa je stvar malo nerodna.«

Ko pa je izpil in prigriznil kumaričco, se ni razvedril, ampak postal še bolj mrk. Liza ni pila. Napetost ni izginila. Potem je nekdo prišel k mizi

in, priliznjeno zroč Lizo ponudil rože. Hipolit se je delal, ko da brkatega cvetličarja ne vidi, ta pa ni odšel. Dvoriti v njegovi navzočnosti je bilo popolnoma nemogoče.

Za nekaj časa ga je rešil koncertni program. Na oder je stopil sladak moški v smokingu in lakastih čevljih.

»No, pa se zopet vidimo,« je jezično nagovoril občinstvo. »Pri današnjem koncertnem programu bo nastopila svetovno znana pevka ruskih narodnih pesmi, Varvara Ivanovna Godlevska. Varvara Ivanovna, izvolite!«

Hipolit Matvejevič je pil žganje in molčal. Ker Liza ni pila in je ves čas silila domov, je bilo treba pohiteti, da bi izpraznil vso steklenico.

Hipolit ga je imel kmalu že precej pod kapo. Pogosto je planil kvišku, in ne da bi se bil oprostil, odhajal na stranišče. Pri sosednjih mizah so mu že pravili »stric« in ga vabili na kupo piva. Pa ni šel. Iznenada je postal ponosen in nezaupen. Liza je odločno vstala izza mize.

»Grem. Vi pa ostanite! Sama bom šla.«

»Ne, čemu neki? Kot plemič tega ne morem dopustiti. Gospod! Račun! Neotesanci!«

Hipolit Matvejevič je dolgo zijal v račun in se majal na stolu.

»Devet rubljev in dvajset kopejk?« je momljal. »Ali morebiti hočete še ključ od stanovanja, v katerem imam spravljen denar?«

Končalo se je s tem, da so Hipolita odpeljali ven, oprezno ga držeč pod roko. Liza ni mogla ubežati, ker je silni lev imel številko za garderobo.

V prvi stranski ulici se je Hipolit naslonil na Lizo in jo jel grabiti. Liza se mu je molče iztrgala iz rok.

»Veste kaj!« je govorila. »Veste kaj! Veste kaj!«

»Pojdiva v sobo!« jo je prepričeval.

BRANKO COPIC:

Oslovska leta

Zora se je na lepem zresnila, maskiravaj pogledala Duleta in rekla:

— Nisem vedela, da si tako pokvarjen. Nagovarjaš dekleta, da te poljublajo, potem pa... Naj ti drugič prinese kosilo moj brat. —

— Raje vidim, da ga prineseš. —

— Zakaj? —

— Pač tako, zamomlja De-De-Ha.

— Zakaj, zakaj? Daj, no, povej, reci! —

— Bolj mi tekne. —

Deklica je poskočila in pograbila prazno skledo.

— Grem. Dolgočasen si. Pa tudi miši so tukaj, ne? —

— Mazalta Levi se miši ne boji, — bog ve zakaj reče Dule.

Zora se je bliškovito obrnila in preden je Dule sploh mogel pomisliti, kaj se mu lahko primeri, ga je treščila s skledo po glavi in mšačevalno zavpila:

— Tule imaš Mazaito Levi! —

Hitro je odrinila desko z vhoda in šinila ven s tako naglico, da sva se ji komaj ognila s poti. Ni se ji zdelo niti vredno da bi naju opazila, in zbežala je proti domu, jezna na svojo črnolaso tekmico Mazalto, prvo lepoticu v drugem razredu gimnazije.

XXIII

In tako so se dekleta vznemirile, razbežale, razgovorile, razklepetale, razčebljale, sočustvovale, jokale, vse zaradi Duleta Dabiča in njegove nesreče.

— Ubogi nesrečni Dule, Duško, Dulek, Duko, Duj-Dulček! —

Poslušamo to in skoraj ne verjamemo lastnim ušesom. Mar je mogoče našega Duleta Dabiča Hajduka, prekanjenega lisjaka, namazana z vsemi žavbami, klicati s tako sladkim imenom Duj-Dulček!?

Od naših deklet so zastavo ogorčenja prevzele njihove stare matere, le kdo je bolj poklican za to! Poslušaj stara mama svojo debelušasto vnučko in se sama razjoka nad žalostno Dabičevo usodo, vzame palico v roke in stopi k neki drugi stari mami, da ji potoži o trdem prefektovem srcu. Od te potuje zgodba k tretji in glej, že vre po celem Bihaču, ko da ga bombardira sam Hasan paša Predojevič.

Pa tudi v samem našem konviktu počasi in neopazno rase prikrito nezadovaljstvo. Predvsem se nihče ne more pomiriti z Duletovim izgnanstvom. Na naši strani je celo Jovo škandal. Če le more, spusti Duleta v svojo sobo, da se pri njem učil. Včasih zvečer, ko je prefekt v kavarni, se celo skupaj učita in sprašujeta zgodovino, ki je škandalu neverjetno pri srcu. Ko se zjutraj odpravljamo v šolo, nam Jovo prešerno sporoči:

— Včeraj smo namahali Turke pred Dunajem. Ej, to je bil golaž! —

Hrana je čedalje slabša. Po konviktu trdovratno kroži govorica, da kuharica in prefekt, naš vzgojitelj, kakor ga službeno imenujemo, kradeta.

Čedalje bolj pogosto je po internatskih koticčkih, čeprav tiho in naskrivaj, čuti zbadljivko:

*V težkem boju krvavijo
bratje konviktaši.*

*Nič ni prida kuharica,
vzgojiteljji še slabši.*

Jo, kaj bo kaj le bo?

V zraku čutimo, da se je boj že začel, čeprav to na zunaj ni videti. Kdo ga vodi in kako, se še ne ve, toda vse kaže, da se je konvikt upri slabi hrani in kaznim z odvzemanjem hrane, črni knjigi in prefektovim vohunom, ki so še zlasti osvojevali.

Res, tisti naš uspeli napad na črno knjigo je zbudil konvikt iz mrtvila. Se vedno nihče ne ve, kdo je črni knjigi prišel do živega, toda spoštovanje proti naši osumljeni skupini vidno raste. Moj stari pokrovitelj Mile Škorič me vedno bolj pogosto ustavlja in kaj povpraša.

— Kako kaj z vami, dečki?... Kar tako naprej, vrli fantje ste, le skupaj držite.

Razvoj ljudske oblasti v NOB

Že v sredini oktobra 1943 je začela XVIII. divizija z boji proti nemškimi divizijam, ki so iz Gorskega Kotorja prodirale proti Kočevju in ostalemu osvobojenemu ozemlju Slovenije. Deset dni je branila prehod čez Kolpo in zadrževala Nemce in njihove elitne divizije, da niso mogli prodreti v Slovenijo. Ker so bili Nemci tedaj še močni, imeli so na razpolago več motoriziranih divizij, so se enote NOV postopoma premikale in branile vsak košček naše zemlje.

V drugi polovici oktobra so se začeli umikati iz Kočevja organi oblasti, ki so spet odhajali v gozdove. Proti koncu oktobra so Kočevje zavzeli Nemci in se v njem močno utrdili. Nemška ofenziva, ki je trajala v Sloveniji mesec dni, je prenehala in enote NOV so šle spet v ofenzivo. Novembra je padla nemško-domobranska postojanka v Grahovem in Velike Lašče. V začetku decembra je XIV. divizija napadla Kočevje in ga razen gradu v celoti zavzela. Boji so se odvijali iz dneva v dan po vsej Sloveniji.

Odbori OF, ki so se v nemški ofenzivi prebijali na vse mogoče načine, so takoj po končani ofenzivi pričeli spet z rednim delom. Nove ljudske oblasti, ki je zrastle v krvavi borbi, ni bilo mogoče več uničiti. Območje doline Kolpe, Kočevske Reke, Banja Ioke, Koprivnik in Poljanska dolina je bila svobodna. Nemci in njihovi pomagači slovenski domobranci so se držali samo v Kočevju in si v zimi leta 1943/44 niso upali nikamor. Nemci so postojanko v Kočevju preskrbovali z avtokolonami, nekatere so brigade ves čas napadale in vodile z njimi težke boje.

Na osvobojenem ozemlju Kočevske so odbori OF ves čas redno poslovali vse od Drage in po dolini Kolpe od Čabra do Predgrada. Tudi po ostali Kočevski so odbori OF legalno poslovali, v Kočevju in njegovi okolici kamor je dnevno zahajal sovražnik, so delali odbori ilegalno. Tako se je spet razvijal boj na vseh koncih in krajih. Nemci in domobranci niso imeli nikjer miru in čeprav so se zavedali, da bodo vojno zgubili, so se vztrajno borili in napravili nešteto zločinov nad nedolžnimi ljudmi in nad partizani in aktivisti.

Res je, da borci in aktivisti niso poznali strahu pred sovražnikom. Nešteto je bilo primerov, da so aktivisti in člani odborov JF, Narodne zaščite in posebnost še člani SKOJ in ZSM ter AFŽ prinašali propagandni material in vse ostalo prav do sovražnih bunkerjev. Nemci in domobranci so besneli. Govorili so, da so partizani vsi uničeni, pa so bili z akcijami aktivistov in borcev vsak dan demantirani in ljudje so se jim smejali. V svojem besu so izvajali težke zločine, poleg svojih vojaških enot so organizirali še diverzantske skupine in črno roko, da so število svojih zločinov še povečali. Znano je nešteto zločinov domačih izdajalcev domobrancev, ki so jih kot nemški hlapci zagrešili.

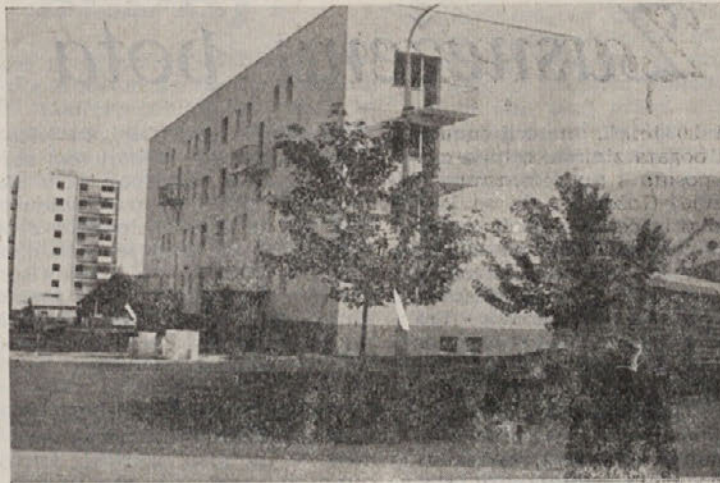
Ljudska oblast pa je kljub temu rasla in se razvijala dalje. Zločini Nemcev in domačih izdajalcev niso mogli ubiti želje in hrepenenja naših delovnih ljudi po svobodi, po kateri so hrepeneli stoletja in so jo živo spoznali v dveletni krvavi borbi z italijanskimi okupatorji. V grmenju pušk in mitraljezov, topov in bomb so se sestajali odbori OF in skrbeli za borce, ki so se borili po vsej naši zemlji.

Fantje in moške so bili v brigadah in odredih, matere, žene in dekleta pa so neustrašno opravljale naloge v odborih OF. Okrožni in rajonski odbori, ki so bili v času nemške ofenzive po gozdovih, so imeli vso pomoč in podporo v terenskih odborih OF, ki so delali pred očmi okupatorjev in opravljali svoje dolžnosti. Okupatorji so streljali in odpelivali veliko število članov terenskih odborov v internacijo, na njihova mesta pa so stonali novi ljudje, čeprav so dobro vedeli, da jih lahko vsak čas zadene ista usoda kakor njihove predhodnike. Težko je danes reči, koliko je padlo v tem boju članov terenskih odborov OF, ker ti podatki niso še obdelani in zbrani. Lahko pa trdimo, da je po povprečnem številu aktivistov in članov terenskih, rajonskih in okrožnih odborov padlo več kakor pa borcev, ki so bili po brigadah in odredih.

Dolina Kolpe od Čabra do Predgrada in tudi južni in vzhodni kraji Kočevske so bili po nemški ofenzivi v letu 1943 svobodni. Nemci in domobranci si do spomladi 1944 niso upali iz Kočevja, razen proti Ribniški dolini, kadar so šli nasproti nemški avtomobilski koloni, ki jih je oskrbovala in vozila vojaški in intendantski material. Kolone so brigade vso zimo 1943/44 napadale na vsej poti od Skofljice do Kočevja.

Ker so Nemci imeli zaradi teh napadov preveč težav in izaub, so sredi marca 1944 postavili novo postojanko v Ribnici, ki naj bi varovala prost prehod iz Ljubljane do Kočevja. S tem pa niso veliko uspeli, ker so se napadi brigad vrstili dalje. V začetku aprila 1944 je XVIII. divizija že napadla postojanko v Ribnici. Nemci in domobranci so že dovolj poznali udarnost in moč naših brigad in so se v Ribnici močno utrdili, da XVIII. divizija z artilerijsko kanonado postojanke ni mogla zavzeti in se je morala umakniti. Po tem napadu so se Nemci, posebno pa še naši domači izdajalci domobranci, spet razšopirili. S svojo propagando so trdili, da so uničili vse partizane, počistili bodo še terence in zmaga bo njihova.

(Se nadaljuje)

Novi del Kočevja ob Šeškovi ulici

Delo je tudi naša pravica...

»Delo je tudi naša pravica« je geslo, pod katerim je kolektiv Delovno zaščitnega zavoda za mlajše invalide v Ponikvah pri Dobropolju sklical delovno konferenco zavoda, ki bo 20. oktobra in se je bodo udeležili tudi številni gostje iz Grosupljske in Ljubljane.

Ko smo si ogledali zavod in se seznanili z njegovim delom, smo bili presenečeni. Ugotovili smo, da je zavod morda eden redkih tovrstnih v državi, na področju zaposlovanja in rehabilitacije invalidov pa mu pripada vsekakor prvo mesto. V zavodu je namreč v petih delavnicah, ki pogodbeno sodelujejo s petimi slovenskimi podjetji (Ema, TKG, Dom, Soča in Sviti) zaposlenih preko 40 invalidov, med katerimi jih je 65% v kategoriji najtežjih invalidov in so stalno vezani na oskrbo in tujo pomoč. Kljub vsemu zavod posluje po predpisih, ki veljajo za gospod. organizacije in ima do družbe enake obveznosti kot ostala podjetja, le občinski in okrajni del proračunskega prispevka koristi za svoj poslovni sklad.

Invalidi v zavodu so zaposleni pod pogoji, ki veljajo tudi v ostalih gospod. organizacijah in so zato tudi njihove pravice enake. Najtežji invalidi, ki lahko delajo le na adaptiranih delovnih mestih v neposredni bližini stanovanja, stanujejo v prostorih nad delavnicami. Ker sta v sklopu zavoda tudi menza in ambulanta, je lepo poskrbljeno tudi za prehrano in zdravstveno zaščito.

Uprava zavoda želi najti vsem invalidom ustrežno delovno mesto in tako doseči visoko produktivnost. Prijetno smo bili presenečeni, ko smo zvedeli, kako visoko storilnost dosegajo zaposleni invalidi in kako urejeno živijo. Seveda brez težav tudi ne gre. Predvsem gre pri tem za težave, ki sodijo na področje socialnega dela. O tem nam je upravnik zavoda tov. Mohorič dejal:

»Zaposlovanje invalidov v našem zavodu, posebno težjih, nas včasih postavlja v zelo težak položaj, ker nam večja posamezne stroške in ker moramo v adaptacijo nekaterih delovnih mest vložiti dodatna sredstva. Dogaja se tudi, da nekateri najtežji invalidi ne dosegajo polne produktivnosti in imajo zato nizke osebne prejemke, čeprav so najbolj navezani na tujo pomoč in morajo za postrežbo plačati več kot lažji in za delo bolj sposobni invalidi.

Zaradi objektivnih težav na delovnih mestih, v glavnem pa zaradi povečanih oskrbnih stroš-

kih v zavodu, je življenjski nivo nižji, kar ni vzpodbudno in nam zmanjšuje uspeh ter krha vzdušje v zavodu. Odložili smo se, da bomo o tem odkrito spregovorili na delovni konferenci to nedeljo. Od tega pričakujemo približno take zaključke:

● Proizvodnjo v delavnicah je treba specializirati, posamezna delovna mesta pa tehnično izpopolniti in jih urediti tako, da bodo delali na njih lahko tudi najtežji invalidi in dosegli dovolj visoko produktivnost.

● Pričakujemo, da bomo ob zaposlitvi vsakega invalida dobili določeno premijo za adaptacijo delovnega mesta. Seveda bo morala biti dotacija višja takrat, ko bo šlo za težjega invalida in nižja, ko bo šlo za lažjega invalida.

● Neodvisno od proizvodnih problemov pričakujemo, da bomo dobili večja sredstva za ureditev stanovanjskih prostorov po našem perspektivnem planu. Napejljati bo treba centralno kurjavo in urediti dostoje tako, da bodo tudi najtežji invalidi lahko prišli z vozički sami iz sobe na delovno mesto ter drugim.

● Vsem invalidom, ki so trajno navezani na tujo pomoč, želimo izposlovati stalen mesečni dodatek, s katerim bodo lahko krili povečane življenjske stroške in tako njihov minimum ne bo več ogrožen...

Se mnogo zanimivega smo slišali. Živa zavzetost in jasnost ciljev se je zrcalila v vsaki izrečeni besedi upravnika ali njihovih sodelavcev. Nato smo si ogledali še delavnice. Najprej montažno delavnico, kjer sestavljajo mikro stikala za tovarno Elma iz Črnuče. Že ob vstopu smo začutili prijetno, tovariško in delovno vzdušje. Naše začudenje je kmalu presseglo vse mere. Čeprav so izdelki namenjeni za izvoz, jih izdelujejo le najtežji invalidi, med katerimi so štirje taki, da lahko uporabljajo le sobni voziček, na delovno mesto pa jih morajo prinesiti.

V drugi, »kovinski« delavnici nas je spet čakalo presenečenje. Na nožni stiskalnici je delala delavka s paralizirano eno stranjo telesa, pri delu pa je uspešna kot vsak zdrav delavec. Preseneče-

(Koniec na 11. strani)

Zasnežena pota

Pred 30 leti, meseca januarja, je bila bogata zima, zemlja zamrznjena, posuta s pršičem, prav tako drevje. Gozdna tla so krasili odtisi dvo in četveronožnih prebivalcev gozda. Odkazovali smo drevje za posek. Po končanem delu je odšel gozdar Mlakar po stari gozdni poti domov. Francelj, Hudolin in jaz se odpravimo proti Eleonorini jami. Po dobri polurni hoji se znajdemo v pragozdu. Logar se je vrnil, midva pa se spustiva v jamo. Igra prirode nam je razodela lepo čudo kraškega sveta. Stalaktitni in stalagniti so se razgrnili pred nama v vsej svoji lepoti. Ogledujeva in ogledujeva. Pozabila sva na zunanji svet. Ko prideva iz jame se razrme pragozdno drevje v vsej svoji veličastnosti. Neokrnjena, edinstvena lepota pragozda me je prevzela. Pozabila sva na to, da morava domov. Kazalec na uri se je premaknil na peto polpodne.

Dan je prestrašen krenil s svoje poti. Pričelo se je mračiti. Megla naju je zasula z vseh strani. Lastnih vtisov nog nisva več našla. Sledi je zabrisal sneg.

— Ti ne veš, kje smo, me po-
bara Francelj.

Kako, da ne vem! Po čem veš,
da ne vem?

Po skali. Enkrat smo šli že
mimo nje in zdaj greva že v tret-
je. Doklej bomo krožili okrog
nje?

— Saj se ti samo zdi, da vidiš
skale, v resnici pa je megla.

— To ne bo megla, kar potiplji,
pa se boš prepričal. Zaman sem
se skušal spomniti, kje bi ute-
gnila biti ta skala, drugačna od
vseh skal, mimo katerih sem ho-
dil. Prej je bila pokrita z zele-
nim mahom, sedaj je vsa bela,
pokrita s snegom. Povsem dru-
gačna je pozimi. Oddaljila sva se
od nje. Spomnil sem se, kako
sem jo z žalostjo zapustil poleti
v tem lepem pragozdnem okolju.
Znašla sva se v objemu noči.
Sneg je nehal padati. Ni mi bilo
prav, da nas je zatekla noč v
pragozdu pri temperaturi 17° C
pod ničlo. Otipavala sva mahovje
na debelih jelkah in ugotovljala
strani neba. Ugotovila sva, kje je
smer. Osvobodila sva se začara-
nega kroga in krenila v drugo
smer. Oddaljevala sva se vse bolj
in bolj od doma.

Srce mi je po večurni naporni
hoji v snegu utripalo močneje.
Dihal sem hitreje. Ker sva videla
le nekaj korakov predse, sva se
spotikala ob korenine in skale.
Zaletel sem se v drevo in ga ob-
jel, da ne bi padel.

— Na stari gozdni poti sva, se
oglasil Francelj. Zdaj vem, kje
sva, blizu četrte mestne ceste.

Stojiva na poti. Glej, ta jelov in
smrekov mlaj. Sklonil sem se, da
bi pogledal in otipal tla z dlan-
mi. Da, pot je, stara gozdna pot,
ki nas je danes pripeljala v pra-
gozd. Motila sva se, isto okolje
na drugem koncu hriba. Borila
sva se še naprej s temo in praz-
nino okoli sebe. Kotanjast in ka-
menit svet nam je nastavljal ne-
šteto preprek. S težavo sva se
prebijala skozi meglo.

Hodim za njim in si brišem
znoj in komaj se premagujem, da
ne bi na glas zakričal. Utrujen
sem bil tako, da sem mislil, da
hrib valovi.

Kako bi bilo, Francelj, ko bi
bil zdaj sam, sem ga vprašal.

— To je hujše od zime, mi je
odgovoril. Zdramil se je: da, mrz
je, mrz pritiska. Bolje bi bilo,
če bi zakurila, sem ga pobaral.
Poiskal bom primeren kraj in za-

kuril. Našla sva potlačeno, groz-
ljivo smreko, staro, upognjeno
pod težo lišajev; — če bi se vne-
la, je ne bi bilo škoda. Ustavila
sva se pod njo, nabrala suhe veje
in zakurila ogenjček. Svignil je
plah plamenček in se jel spreha-
jati po vejah in vejicah te groz-
ljive smreke. Nalagala sva na
ogonj suhljad, stare suhe veje
posekanih smrek. Ogenjček je
močneje vzplamtel. Toplota je
ogrevala premrle ude, kosti in
telo. Poleg ognja sva zaspala sto-
je. Veter naju je pokrtil s sne-
gom, ki ga je odpihal iz vej.

Ko tako spiva poleg ognja, ki
naju je grel, začutim po vratu
mokroto in hlad. Stresel sem se
in dojel, kaj to pomeni. — Fran-
celj, naprej morava, sem zamr-
mral, sicer naju bo uspavala
bela smrt. Zapustila sva ogenj in
zagazila v sneg. Zamajal se je
pet korakov pred menoj. Zdelo
se mi je, da je morska prikazen.
Okrog sebe vidim še druge pri-
vide, eden izgine, drugi se pri-
kaže. Veter se je med tem usta-

vil. Oči so mi postale od svetlobe
bolj prodorne, obzorje je zavzelo
večji obseg. Pred nami se je po-
javila vrtača. Mislil sem, da gre
za privid.

Francelj se je po dolgem pre-
moru spet oglašil. — Zelo sem
utrujen. Dobro bi bilo, da se po
4-urni hoji, ko sva zapustila
ogonj, malo usedeva. Glas je bil
slab, kot da bi prihajal iz pod-
zemlja. Naprej morava, Francelj,
sicer sva zgubljena. Pognal sem
se z zadnjimi močmi naprej,
Francelj za menoj. Zazdelo se mi
je, da sestopava: vidim čudne
globače. Priroda se igra z nama
in razmetava privide. Od daleč
čujem lajanje vaških psov. Ugi-
bam ali je to mogoče. Sva v bli-
žini neke vasi. Na to opozorim
sotrpina. Ne, to je privid, me po-
bara Francelj.

In res, glasu ni bilo več. Pri-
valil se je oblak megle in naju
zakril. Pasji lajež se je ponovil.
Capljala sva za glasom odreše-
nja.

S škripajočimi očmi grizem
mrz in meglo. Ko se ozrem na-
zaj, vidim, da se je gozd znova
sklenil. Ko pogledam naprej, se
potapljava brez opore misli in
očesa. V morečem spanju, ki me
je prevzelo stoje, sem se stresel.
Izenada mi je udaril na uho,
močan pasji lajež. Za stari-
m drevjem zagledam vas Nove La-
ze, vas odrešenja. Kazalec na uri
je kazal tretjo uro po polnoči. Iz
pragozda sva prispela po dva-
najstih urah hoje na nasprotno
stran kočevskih hribov, v Nove
Laze. Še nekaj sto korakov tež-
kega capljanja po snegu in re-
šena sva bila bele smrti, ki je
tako blizu hodila za nama.

Peter Vovk

ČRNA KRONIKA

PODILEGEL POŠKODBAM

V ponedeljek, 30. septembra
okoli 23. ure, sta se doma sprla
zakonca Angela in Anton Juhner
iz Podgorske 5 v Kočevju. Mož
je prišel namreč domov precej
vinjen žena pa je od njega zahteva-
vala denar za gospodinjstvo, češ
da otroci nimajo kaj jesti. Mož
ženi ni dal denarja, pač pa ji je
začel groziti, da jo bo pretepel.
Žena je zbežala oziroma odšla v
vežo, kjer je vzela kakih tričetrt
metra dolgo železno palico, se z
njo vrnila v sobo in od moža po-
novno zahtevala denar za hrano.
Mož je šel proti njej z dvignje-
nimi rokami, iz česar je menda
žena sklepala, da jo misli ore-
tebsti, zato ga je s palico trikrat
udarila (po rami in telesu), ga
tako obvladala. Hkrati pa hudo
poškodovala. Mož je naslednji
dan podlegel v novomeški bol-
nišnici.

SMRTNA NESREČA V GORIČI VASI

V soboto se je na mostu v Go-
riči vasi pri Ribnici pripetila
huda prometna nesreča, ki je za-
htevala eno smrtno žrtev. Osební
avtomobil KR 25-91, ki ga je vo-
zila Cirila Nampel, je zaneslo v
oerajo mostu, ker je voznica na
ovinku zavirala. Voznica in so-
potnica Marija Šega sta bili hudo
ranjeni in so ju odpeljali v bol-
nišnico. Dva dni po nesreči je
Marija Šega v bolnišnici umrla.
— Res bi že bil čas, da bi uredili
nevarni ovinek v Goriči vasi,
uredili nov most, da bi bila cesta
prevozna. Tu je bilo že več pro-

metnih nesreč in jih bo lahko še
več; tudi smrtna ni bila ta prva.

MOPEDIST IN MOTORIST

12. oktobra popoldan se je v
Sajevcu težje ponesrečil motorist
Lojze Oswald iz Sajevca. Z mo-
torjem ga je zaneslo s ceste v
desno, nekaj časa je peljal po
travi in nato zavozil spet na ce-
sto, po kateri je drsel 12 metrov.
Ko je pridrsel na levo stran ce-
ste, se je prevrnil. Motorist je
dobil pretres možganov. Vozil je
brez izpita.

Jože Lovšin, kmetijski tehnik iz
Jurjevce, se je v soboto zvečer
zalezel z mopedom v vprežni voz.
Dejal je, da na vozu luči ni videl,
čeprav jo je voznik imel. Lovšin
je dobil močan udarec rebra; po-
škodovana ima tudi jetra.

Po nesreči so ga takoj odpeljali
v bolnišnico.

Prepričljiva zmaga AŠK Olimpije

Med najzanimivejše športne prire-
ditve v Kočevju je prav gotovo sodi-
la tekma med večkratnim jugoslovans-
kim prvakom AŠK Olimpije in kom-
biniranim moštvom Ljubljane. Moštvo
Olimpije, ki je igralo tokrat brez Da-
neva in Basina (ta sta na Poljskem),
ni imelo v moštvu Ljubljane težjega
nasprotnika. Igralec Olimpije so bili
ves čas igre boljše pod koži in tudi
na terenu so se odlikovali z duho-
vitimi akcijami, katere so se ponav-
ladi končale v košu. Tudi igralec
Ljubljane so prikazali lepo košarko
in so se borbeno upirali nasprotniku.
Toda to je bilo vse premalo za raz-
igrane igralce Olimpije, ki so tako
zmagali z visokim rezultatom 83 : 49,
polčas 37 : 17.

KENNEDY O SVOJI SOPROGI

Predsednik ZDA John Kennedy
ima vsekakor dovolj razlogov, da
ceni svojo mlado ženo. Prvi in
največji je ta, da njegova žena
nikoli ne govori o politiki. »Moja
velika sreča je,« je priznal Ken-
nedy, »da mi ni treba, ko se vrnem
domov, nikoli govoriti ali poslu-
šati o ostrih borbah, ki jih vodim
ves dan v svoji pisarni... Mir in
sprostitve, ki mi jih zna nuditi
Jacqueline, pomeni zame in moje
življenjske dolžnosti nujno po-
trebno spremembo.«

Rešitev nagradne križanke iz 41. številke

Vodoravno: pravoslovec, tek, a,
a, o, ilegala, Rus Josip, i, oral, o,
kes, timpanoni, dr. Anton Pesnik,
g, sod, s, ata, li, u, i, ekcem e,
osel, Boris Kidrič, tla, ob, k, ra,
nos, prvi Zbor odposlancev sl,
iveri, sila, Leon, edini, silim, in,
Nain, Iž, v, Ed, a, Eka, akuten,
zmaga, gl, l, ni, dva, r, a, gib, r,
j, saj, ve, ek, koralda, a, = oven-
skega naroda, iks, š, dt, Italec,
mulati, alge, Bogdan Osolnik, i,
Orion, oddaja, Ivi, msd, rt, s,
Atene, ko, Prometej, Ada, n, da,
l, voščilo, u, Marijan Breclj, j,
or, Kete, li, ni, Aalen, koc, Elna,
Ante, taktika, j, dia-, osa, prag,
ekstremi.

NAGRADE DOBIJO:

- (5.000 din) — Jože Grebenc,
Sušje pri Ribnici.
- (4.000 din) — Adolf Ivanc,
Sodražica 10.
- (3.000 din) — Polonca Zagar,
dom Dušana Remiha Kočev-
je.
- (2.000 din) — Stefka Lušin,
Sodražica 47.
- (1.000 din) — Marija Mohar,
Reška c. 16/a, Kočevje.
- (knjiga) — ing. Marijan
Ivanc, Ljubljana, Smrekarje-
va 26.
- (knjiga) — Anica Simončič,
Podgorje 2, p. Smartno pri
Litiji.
- (knjiga) — Marija Zagar,
Kostel 1, p. Nova sela.
Knjige in denar bomo v nasled-
njih dneh poslali po pošti.

USPEH DESTILARN

KZ Ribnica ima dve destilarni
za prekuhanje smrečja, v Do-
lenja vasi in Sodražici. Destilarni
sta letos dosegli precej večji
uspeh kot prejšnja leta, pred-
vsem doljenjaška, ki ni imela
niti običajnega sezonskega zasto-
ja. Plan obeh destilarn za letos
je osem milijonov. Ker so bile
v prvem polletju ugodne proiz-
vodne prilike, sta destilarni plan

presegli. Samo doljenjaška je
ustvarila v prvih šestih mesecih
šest milijonov dinarjev. V prvem
polletju sta destilarni odkupili in
predelali 600 ton smrečja (odku-
pujejo in predelujejo tudi jelko-
ve storže), s čimer so kmetje za-
služili 2,4 milijona dinarjev. Iz
600 ton smrečja sta destilarni
nakuhali okrog 900 kilogramov
eteričnega olja.

ta teden za vas

KOČEVJE

Poročili so se: Zatlter Anton, usnjarski tehnik iz Kočevja, Trata 71, star 23 let in Knez Edit, delavka iz Salke vasi 92, stara 21 let; Skok Aleksander, gozdni delavec iz Borovca 3, star 25 let in Corel Katarina, živinorejka iz Borovca 6, stara 29 let; Segar Karol iz Kočevja, Rudnik 23, star 25 let in Lavrič Marica, natakarica iz Kočevja, Trg 3, oktobra 18, stara 26 let; Krese Emil, pomožni inštruktor iz Dolge vasi 14, star 23 let in Lakner Jožica iz Dolge vasi 26, stara 19 let; Kač Franc, strojni kjučavničar iz Salke vasi 27, star 23 let in Gorse Terezija, natakarica iz Kočevja, Trg 3, okt. 18, stara 23 let; Bregar Ivan, abs. graub. rakunite iz Velenja, Saeska 18, star 25 let in miancielj Breda, študentka iz Kočevja, Reška cesta 4, stara 22 let; Markovski Aleks, delavec iz Zeljn 29, star 59 let in Sterle Marija, gospodinja iz Zeljn 29, stara 40 let; Bončina Franjo, električar iz Kočevja, Reška cesta 16/a, star 21 let in Mazzoni Traudi, delavka iz Kočevja, Rudnik 5, stara 24 let;

V Ljubljani so se poročili:

Bastar Bogdan, študent iz Kočevja, Seskova ulica 11, star 21 let in Cencic Rozalija, študentka iz Kočevja, Trata 30, stara 20 let; Kozina Franc, uslužbenec iz Kočevja, Podgorska ulica 1, star 32 let in Siraj Dana, uslužbenka iz Lavoida 11, stara 22 let; Ponar Anton, uslužbenec iz Salke vasi 8, star 29 let in Ivanec Marija iz Velikih Poljan 17, stara 23 let; Lavrič Mirko, delavec iz Kočevja, Podgorska 35, star 23 let in Andoljsek Ljudmila, delavka iz Manovnika 10, stara 25 let.

Erceg Ante iz Imojski-Kamen most, star 20 let in Bastar Vijo-landa, študentka iz Kočevja, Seskova ul. 11, stara 20 let; Oberstar Ignacij, delavec iz Trzica 4, Struge, star 30 let in Kline Anica, delavka iz Podtabora 37, stara 22 let.

Kodile so: Resnik Marija, gospodinja iz Kočevja, Trata 8 — dečka; Kovac Marija, delavka iz Kočevske Reke 44 — dečka; Lesar Amalija, delavka iz Kočevja, Ljubljanska cesta 41 — dečka; Mezan Franciska iz Kočevske Reke — deklico; Bregar Marija, vlagalka iz Salke vasi 18 — deklico.

V Ljubljani so rodile: Fabjan Marija, gospodinja iz Kočevja, Tomsiceva 10 — deklico; Zakrajšek Nada iz Kočevja, Reška cesta 24 — dečka; Marinč Albina iz Kočevja, Reška cesta 8 — deklico; Zajec Marta iz Kočevja, Ljubljanska cesta — stolpnica — deklico; Selan Marija iz Kočevja, Reška cesta 12 — deklico.

V Novem mestu so rodile:

Stamfel Marija, delavka iz Rajdola 6 — dečka; Debeljak Ana, delavka iz Kočevja, Reška cesta 12 — dečka; Janežič Jožefa iz Kočevja, Ljubljanska cesta — stolpnica — deklico; Horvat Zofija, gospodinja iz Brega pri Kočevju 27 — deklico; Podlogar Terezija, gospodinja iz Kočevja — II. stolpnica — dečka; Hudorovič Marijana, gospodinja iz Zeljn — baraka — deklico.

V Novem mestu so rodile:

Stajdonar Francka, gospodinja iz Kočevja, Trata 12 — deklico; Fugej Bernarda iz Lipe 15 — struge — deklico; Samide Franciska iz Kobarjev 21 — dečka; Kocjancic Marija, Kočevje, Ljubljanska cesta 29 — deklico.

V Ljubljani je rodila: Obrano-vič Pavla, uslužbenka iz Kočevja, Roška cesta 15 — deklico.

Umrla so: Hodnik Franciška, gospodinja iz Jesenovega vrta 12, stara 59 let; Kobola Matija, upokojenec iz Salke vasi 24, star 56 let; Kus Ranko, učenec 3. razr. osmeretke iz Pake 4, star 10 let; Ferko Anton, kmet iz Ceteza 3, star 75 let.

V Ljubljani sta umrla: Perenič Ivana, gospodinja iz Kočevja, Ljubljanska cesta 55, stara 66 let; Kordis Franciska, gospodinja iz Mozlja, stara 79 let.

V Ljubljani Polje je umrla:

Pirc Albin, delavec iz Kočevja, Roška cesta 70, star 32 let.

V Kočevju je umrla: Kalan Janez, delavec iz Ljubljane, Poljanska cesta 52, star 31 let.

V Novem mestu je umrla: Juhmer Anton, delavec iz Kočevja, Podgorska 3, star 56 let.

V Novem mestu je umrla:

Kverh roj. Pretner Amalija, gospodinja iz Kočevja, Reška c. 19, stara 72 let.

V Ljubljani je umrla: Vlasič, deklica, stara 1 dan.

V Kočevju je umrla: Tekavec Vilbald, upokojenec iz Kočevja, Podgorska 17, star 80 let.

DOLENJA VAS

V ljubljanski porodnišnici je rodila Mernar Anica, gospodinja iz Dolenje vasi 95 — dečka.

V bolnišnici v Ljubljani je umrla Zbasnik Adoli, osebni upokojenec iz Dolenje vasi 42, star 63 let.

Umrl je Franc Klun, kmet iz Nemške vasi 12 (star 62 let).

PREDGRAD

Rodila je Smalcelj Rozalija, gospodinja iz Predgrada 35 — dečka.

KOSTEL

Umrl je Skender Franc, sedlar iz Petrine 8, star 89 let.

DRAGA

Rodila je Košmrlj Anica, delavka iz Podpreske 22 — deklico.

CESTIKA

Dragemu očetu in možu Alojzu Kuruzarju želijo za 53-letnico obilo zdravja in zadovoljstva v krogu družine — sinova Alojz in Mirko ter žena Anica.

SPREJMEM VAJENCA

V uk sprejemem vajenca za soboslikarstvo in pleskarstvo. Hrana in stanovanje zagotovljena. — Ferdo Tomazin, Ribnica.

PRODAM

Prodam mlado kravo-mlekarico. Južnič, Banja loka.

PRODAM

Ugodno prodam kuhinjsko pohištvo s pomivalno mizo. Milan Turk, Kočevje, stolpnica I., 7. nadstropje.

PRODAM

Ugodno prodam malo rabljen štedilnik TOBI. Zajc, Dolenja vas 29.

DELAVSKA UNIVERZA KOČEVJE

sprejme v delovno razmerje:

● stalnega strokovnega sodelavca za področje strokovnega izobraževanja.

Zaželjeno je, da ima kandidat višjo ali srednjo strokovno izobrazbo, oziroma dolgoletno prakso in veselje do nadaljnjega strokovnega izpopolnjevanja.

● Veščo administrativno moč, ki bi vodila tudi računovodstvo ustanove.

Na voljo so ugodni delovni pogoji v novih prostorih in osebni prejemki po delovnem uspehu.

Delovna mesta je mogoče takoj zasedeti ali pa po dogovoru.

Pismene ali ustne prijave sporočite na naslov: Delavska univerza Kočevje, telefon 86-262.

POZDRAV OD VOJAKOV

Redno čitamo Vaš list, katerega vsak teden komaj pričakujemo v ta daljnji kraj naše domovine. Ceprav smo oddaljeni od prelepih kočevskih gozdov, se vedno radi spomnimo nanje. Ponosni smo, da služimo vojaški rok v svobodni domovini.

Prejmite najine prisrčne pozdrave, prav tako pa pozdravlja vse domače, znance in prijatelje. Vojaka Ivan Košir, V. p. 5837/18 in Alojz Lovšin, V. p. 4435 Kumanovo.

Komisija za delovna razmerja pri Splošno gradbenem podjetju »Zidar« Kočevje razpisuje

NATECAJ

za izpopolnitev izpraznjenega delovnega mesta varnostnega tehnika na upravi podjetja.

Pogoji: Dovršena tehnična šola iz smeri gradbeništva ali strojništva ali popolna srednja šola z večletnim delom na delovnih mestih v gradbeništvu.

Kandidati naj vložijo prošnjo kadrovske službi podjetja.

KINO

KOČEVJE: 18. do 20. oktobra ameriški barvni film »Oku za oko«, 21. in 22. oktobra madžarski film »Draga Ana«, 23. in 24. oktobra sovjetski film »Aleksander Nevski«, 25. do 27. oktobra talijanski barvni film »Sedem izvanj«.

RUDNIK: 19. in 20. oktobra ameriški film »Podaj roko hudiku«.

RIBNICA: 19. in 20. oktobra angleški film »Okus po medu«, 26. in 27. oktobra ameriški film »Dve ljubezni Eddy Duchina«.

SODRAŽICA: 19. in 20. oktobra jugoslovanski film »Zvezda potuje na jug«, 26. in 27. oktobra sovjetski film »Balada o vojaku«.

VELIKE LASCE: 19. in 20. oktobra ameriški film »Trgatev«, 26. in 27. oktobra ameriški film »Poslednji lov«.

LOSKI POTOK: 20. oktobra jugoslovanski film »Nadštevilna«, 27. oktobra nemški film »Ljubezenska zmešnjava«.

PREDGRAD: 19. in 20. oktobra jugoslovanski film »Trčenje na vzporednicah«, 26. in 27. oktobra ameriški film »Jaguar, gospodar džungle«.

ZAHVALA

Ob težki in nenadomestljivi izgubi našega ljubljenega moža, očca, starega očeta in bratranca

ADOLFA ZBASNIKA

iz Dolenje vasi

se najtopleje zahvaljujemo vsem, ki so v ten težavi njenem sočustvovali z nami in nam izrekli sozaljive. Posebna zahvala dr. Bencenovi za prvo pomoč, zdravstvenemu osebju splosne bolnišnice iz Ljubljane, številnim darovalcem vencev in cvetja, g. župniku in vsem, ki so ga v tako velikem številu spremeni na njegovi zadnji poti. Topla zahvala tudi članom ZB iz Grcaric za spremstvo s praporom, vsem upokojenecem iz Dolenje vasi in Ribnice, predvsem pa tov. Babniku za ganijive poslovne besede ob odprtju grobu. Se enkrat vsem prisrčna nvala.

Zalujoči: žena Marija, sinovi Alojz, Jože, Ivan in hči Marija Pirc z družinami ter ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob nenadni smrti dragega očeta in moža

JOZETA STAJDOHARJA

iz Trate se iskreno zahvaljujemo kolektivu KGP Kočevje za podarjene vence, govorniku ter vsem ostalim, ki so ga spremili na njegovi zadnji poti.

Zalujoči: žena Francka z otroci ter ostalo sorodstvo.

KRPANOV HRAM

Ljubljansko gostinsko podjetje Daj-Dam je v Velikih Laščah uredilo ličen, lep bufet. Lokal je v stavbi, kjer je tudi kinodvorana. Potreba po takem lokalu se je kazala že dlje časa, nujen pa je sedaj, ko je dograjena nova cesta in se je promet močno povečal. Bufet so krstili, čisto po literarni tradiciji, za »Krpanov hram«.